

SPISOVATELKA
**PETRA
KLABOUCHOVÁ**

Knihy začala psát už v mládí, ovšem českého čtenáře ne a ne zaujmout. Zlom přišel s návštěvou Švédska a knihou Prameny Vltavy. Dneska už patří k zavedeným autorkám. Nedávno jí vyšel nový román a ani v něm z temnoty neubrala.

MOJE TEMNÁ SUMAVA

Román Vona, který před pár dny vyšel, jste měla v šuplíku pět let. Ve vydání ho vždycky předběhla jiná vaše kniha. Jak se to stalo?

Tuhle knihu jsem napsala v roce 2021, hned po Pramenech Vltavy. Jenže v redakci mi úplně neprošla, nechtěli totiž vydávat každý rok román ze Šumavy. Vznikla tak nepsaná dohoda: jeden rok šumavské téma, druhý rok něco jiného. Vona se proto nejdřív posunula za knihu U severní zdi.

Ani potom však nevyšla.

Nevyšla. Na řadu sice přišlo šumavské téma, ale mezitím jsem odevzdala rukopis o šumavských bludičkách Ignis fatuus. A ten se v redakci zdál zajímavější, takže dostal přednost. A podobně

to bylo i s dalšími knihami. Vždycky mi říkali: Ta nová je lepší!

To by i ostříleného spisovatele mohlo znejistit, zda je jeho příběh dobrý.

Taky že jsem postupně začala mít pocit, jestli Vona není slabší, když všechny ostatní příběhy dostaly přednost. I proto jsem se rozhodla ji znovu otevřít a kompletně přepsat. Zůstal v podstatě jen základ, možná třetina textu. Zbytek vznikl znovu. Klabouchová před pěti lety zkrátka psala jinak než dnes.

Co se v nové verzi změnilo?

Především jazyk. Tehdy jsem si hodně hrála na Karla Klostermanna. Přece jen se děj odehrává v roce 1853, a tak jsem se snažila psát archaičtější češtinou. Dneska si myslím, že to nebyl úplně dobrý

nápad. Přechíst v takovém stylu přes sto stránek může být únavné. Takže tohle šlo celé pryč. A i když to zní jako detail, znamenalo to přepsat v podstatě každou větu. Další změna se týkala samotné míry brutality. V původní verzi se během té tragédie objevovalo poměrně dost kanibalismu, což jsme nakonec výrazně omezili. Zůstaly spíš jen náznaky.

Finální verze bude jemnější než ta původní?

Ano, čtenáři se nebudou setkávat s tím, že by se tam někdo zakusoval do stehů vlastní babičky. (úsměv) Ale to se mi děje pokaždé. Při psaní mám tendenci dát do příběhu úplně všechno. To aby ho čtenář prožíval na vlastní kůži. A někdy je ta síla nebo brutalita opravdu velká. Redakční práce text postupně zjemňuje, jako když do omáčky přilijete smetanu.

ŠUMAVSKÁ TRAGÉDIE

Historickou událost, kterou jste se pro román Vona inspirovala, popsal v jedné ze svých povídek i šumavský spisovatel Karel Klostermann.

Ano, a není to náhoda. Klostermann tenhle příběh připomíná jako jeden z mála, a pro mě to byl první impulz k napsání knihy. Jeho otec Josef Klostermann na Šumavě působil jako lékař a byl jedním z hlavních členů záchranné výpravy k té tragédii. Já sama jsem jako malá holka několikrát na tom osudném místě stála. Na kapličky bývala pamětní deska. Měla podobu umrlčího prkna, což na desetileté dítě působí dost děsivě. Vrylo se mi to do paměti.

To se nedívím. Co se tam stalo?

V roce 1853 nepřišlo do osad na Kozích hřbetech, poněmčeně Cimruky, očekávané jaro. Místo toho nastaly extrémní sněhové srážky, které osady téměř pohřbily. Obyvatelé, tehdy německy mluvící obyvatelstvo, zůstali uvězněni ve svých domech. Taková izolace nebyla na Šumavě ničím výjimečným, ale obvykle trvala pár dní, ne tři měsíce. Navíc přišla v době, kdy už zásoby docházely. Nebyla možnost zabít třeba nějaké domácí zvíře a odnést ho na trh, kde by za něj lidi dostali pytle obilovin nebo luštěnin.

Takže nastal hladomor?

Ano, místní jedli lišejníky nebo zkoušeli vyrábět mouku z pilin. Ale nejen to. Začala i epidemie skvrnitého tyfu. Těla mrtvých nebylo možné vynášet ven, takže zůstávala uvnitř domů. Když se po třech měsících konečně podařilo vyslat záchrannou výpravu, jejímž členem byl i otec Karla Klostermanna, na místě bylo přes sto mrtvých. V románu tenhle příběh rozvíjím až do současnosti. Sleduju jeden rod, který tragédii přežil, ale ne úplně s čistým štítem. A zajímá mě, jak taková historická zkušenost může ovlivňovat životy ještě o sto padesát let později.

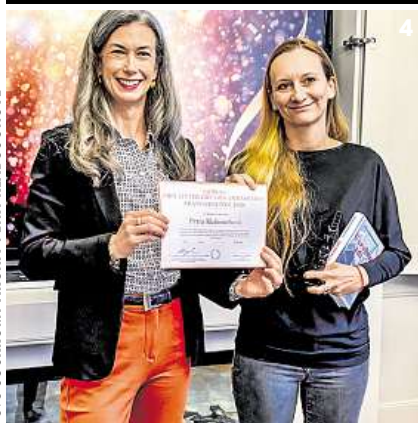

FOTO: SOUKROMÝ ARCHIV PETRY KLAROUCHOVÉ

1 CIMRUKY. Jedno z míst na Šumavě, o kterých píše. **2 ROCKEŘI.** Kromě psaní organizuje koncerty. **3 TICHÝ OCEÁN.** Nyní žije v Malibu u Los Angeles. **4 OCENĚNÍ.** S kanadskou velvyslankyní při přebírání Literární ceny frankofonních velvyslanectví v Praze. Zvítězila s knihou U severní zdi.

Předpokládám, že to všechno nevíte jenom od Klostermanna.

Vycházela jsem hlavně z toho, co se vypráví na Šumavě. Za roky života v tomhle regionu mám spoustu materiálu z vyprávění v rodině nebo od místních lidí. Jsou to příběhy, které tam každý zná, skoro jako pohádky. Ostatně takhle vnímám i své knihy. Ne jako historické učebnice, nýbrž jako pohádky pro dospělé.

S novou knihou se opět ocitáme na vaší rodné Šumavě. Proč právě Šumava tolik nabádá k temnotě?

Myslím, že to není jenom Šumava, ale vlastně celá Česká republika. Nedávno jsem byla ve Francii na festivalu noir literatury a moje knihy tam představovali jako horor. Takže i v zahraničí berou naši historii jako dost temnou. A Šumavu možná ještě o něco víc než jiné regiony, protože tam se minulost často překrývala a zametala. Těch osudů ze Šumavy znám spoustu. Často jsou to jen střípky, ale když je poskládáte dohromady, dávají smysl a stojí za to je vyprávět.

Takže máte ještě nějaké v šuplíku?

Nekonečno. (úsměv) Každá zapomenutá osada má své hrdiny i své padouchy. Ten kraj byl vždycky drsný a divoký. Pak přišla válka, odcházeli Češi, potom Němci a nakonec vlastně skoro všichni. Pohraniční i vojenské prostory, ničení osad, hřbitovů a mlýnů, později zatopení části krajiny kvůli Lipnu – to všechno za sebou zanechalo spoustu přetrhaných osudů.

Nevypráví se špatně o takových místech, jimž chybí kontinuita?

Naopak to dává prostor pro fantazii. Trochu jako když se dneska kolorují staré černobílé fotografie. Retušujete, doplňujete to, co se nedochovalo, a snažíte se, aby výsledný obraz dával smysl.

Někteří čtenáři se občas podělí o strašidelnou historku z míst, která díky vaší knize navštívili. Vy se nebojíte na nějaká šumavská místa chodit?

Čtenáři mi to opravdu píšou, ale já osobně to tak nemám. Pro mě je Šumava domov. Spíš než strach cítím na některých místech smutek. Je to taková šumavská melancholie. Ale ta k tomu kraji zkrátka patří.

Už jsme se dotkli toho, že Šumava byla před odsunem převážně německá. Setkáváte se i s ohlasy potomků původních německých obyvatel?

Trvalo poměrně dlouho, než se podařilo zprostředkovat překlad mých knih do němčiny. Nešetřím v nich totiž ani Čechy, ani Němce. A to samozřejmě není vždycky

jednoduché téma ke zpracování a ke čtení. Besedy v Německu však byly překvapivě otevřené a pozitivní. Lidi chtěli mluvit, sdílet své rodinné příběhy. Po besedách často zůstávali a vyprávěli mi vlastní vzpomínky. Zajímavé bylo, že ty rozhovory často začínaly omluvou.

Opravdu?

Ano. I od těch, kteří sami nic nespáchali. Ale nesli v sobě pocit viny za to, co se stalo. A zároveň v nich byla naděje, že se staré křivdy a nenávist postupně rozplynou.

NEJDE O DETAILS NÁSILÍ

Kniha Vona je opět temná, trochu děsivá. To je vlastně vašim knihám společné.

Která se vám psala nejhůř?

Duch Pankráce, protože vychází téměř výhradně ze skutečných materiálů. Moje fantazie byla minimální, v podstatě jsem jenom propojovala skutečné osudy. Pracovala jsem asi se šesti tisíci takzvanými motáky, tedy ilegálními dopisy, které si psali vězni z pankráckého oddělení smrti, kde čekali na popravu. Šlo o velmi intimní texty. Lidi stojící tváří v tvář smrti psali naprosto otevřeně o svých obavách, vinách i vztazích. Rozhodně to ale není kniha, kterou bych nejvíc upravovala.

To byla která?

U severní zdi. Přepisovala jsem ji dvanáctkrát!

Proč tolikrát?

Celkově měla snad devět set stran materiálu. Byla to moje první zkušenost s opravdu drsným historickým tématem a chtěla jsem tam dát úplně všechno. Jenže některé věci byly natolik brutální, že by kniha byla téměř nečitelná. Tehdy jsem o každou vyškrtnutou větu bojovala, ale dneska musím uznat, že redakce měla pravdu. Nakonec jsme ji zredukovali na něco kolem tří set stran.

Někteří čtenáři vám přílišnou temnost a krutost vyčítají. Pak ale nemají problém poslouchat true crime podcasty a hlídat severské detektivky. Čím si to vysvětlujete?

Taky to vnímám. Přitom já se naopak snažím, aby v mých knihách nebyla prvoplánová brutalita. Nepopisuju krev, vnitřnosti ani detailní násilí. Většinou pracuju spíš s náznakem. Myslím si, že hlavní rozdíl je v tom, že moje příběhy vycházejí ze skutečných událostí. Jakmile čtenář ví, že se něco opravdu stalo, že tihle lidi existovali a mají někde své jméno na náhrobku, zasáhne ho to mnohem víc. Pro mnohé je taky těžké přijmout, že za kulisou jejich vlastních vzpomínek na dětství se zároveň odehrávaly věci, o nichž se nemluvalo.

Jak z té temnoty vystoupit?

Kromě psaní organizuju koncerty partnerským kapelám. Není výjimkou, že si sbalíme svých pět švestek a na rok odjedeme třeba do Japonska nebo Švédska. A to mě krásně rozptyluje. To nekonečné dobrodružství mezi

V PĚTI ČÍSLECH

45

Narodila se 20. srpna 1980 v Prachaticích.

3

Střídavě žije v Itálii, Spojených státech amerických a České republice.

1

Debutovala v šestadvaceti letech knihou Poslední kubánské pomeranče.

2026

Čtrnáctého dubna vyšel její nejnovější román Vona.

2004

Mimo psaní se už přes dvacet let věnuje hudební produkci a zastupování rockových kapel.

INZERCE

**VYPEČENÁ
NOVINKA**

www.vestzlin.cz

muzikanty, kteří tak nějak nikdy nedospějí. Navíc jsem se tak trochu rozdvojila a píšu i vtipné knihy, i když pro úplně jinou skupinu čtenářů. Ale tak mi to vyhovuje.

KLABOUCHOVÁ ANI SKLADEM

Vaše začátky nebyly jednoduché.

Psala jste, ale český čtenář horlivý zájem neprojevil. Jak je to možné, když jste dneska jedna z nejčtenějších českých autorek?

První knížku jsem vydala ještě jako malá holka samonákladem, protože jsem měla pocit, že by mi ji žádný nakladatel nevydal. Měla jsem strach dokonce rukopis komukoliv poslat. Ani jsem to nezkoušela. Následovalo asi pět dalších knížek, ale žádná nezaujala. Dokonce jsem je hledala po knihkupectvích!

A nenašla jste?

Nenašla. Toužila jsem si udělat alespoň jednu fotku u regálu s mou knihou, ale nikde nebyla. A nejen to, většinou ji neměli ani ve skladech. Prý jestli ji chci, tak jen na objednání. To bylo frustrující. Protože napsat knihu znamená často dva až tři roky práce, a když se dostane jen k pár desítkám čtenářů, většinou známým a rodině, zamrzí to. Ne kvůli penězům, ty v Česku spisovatel stejně moc neřeší, ale protože chcete, aby váš příběh někdo četl.

Kdy se to zlomilo?

Když jsem byla s kapelou ve Švédsku a měla možnost nahlédnout do toho, jak u nich

funguje literární trh. Existují tam prostory pro veškeré druhy umění. Pracovně jim říkám kravíny.

Zajímavé.

Ty budovy totiž opravdu připomínají naše klasické podlouhlé nízké kravíny. Takové budovy jsou v každém městě a k dispozici jsou všem.

Takže vy jste si našla literární kravín.

Přesně tak. Máte tam k dispozici veškerou technologii, technické vychytávky i učitele. Viděla jsem, jak systematicky přistupují k tvorbě bestsellerů, jak přesně pracují se strukturou, tempem nebo žánrem. V podstatě jsem dostala návod na bestseller. Úplně se mi nelíbil, protože už to nemá moc společného s nějakou originální tvorbou. Ale řekla

INZERCE

HOBBY

VŠE PRO KUTILY, DŮM A ZAHRADU

- rostliny a sazenice, poradna pro zahrádkáře
- zahradní technika
- karavany a obytné přívěsy
- dětský svět
- RC modely
- inspirace pro dům a bydlení

14-17/5/2026
VÝSTAVIŠTĚ ČESKÉ BUDĚJOVICE

CZECH FOOD EXPO

NÁRODNÍ POTRAVINÁŘSKÝ VELETRH

VOJTĚCH VRTIŠKA / ONDŘEJ SLANINA / JAN ALBRECHT / LUCIE CHARVÁTOVÁ

Takže na další rok už máte knihu připravenou?

Mám. Zatím má pracovní název Množírna a tentokrát se věnuje současnému tématu.

Prozradíte víc?

Půjde o příběhy surrogátních matek a náhradního mateřství. Inspirací mi byl i případ z roku 2021, kdy policie v Praze odhalila organizovaný obchod s dětmi právě přes systém surrogátního mateřství. Následně jsem mluvila s několika ženami, které si tímto procesem prošly, a zaměřila se schválně na příběhy, které neměly šťastný konec. Často jde o ženy z ekonomicky slabších zemí, které k tomu dotlačí finanční situace, rodina nebo partneři. A zatímco nesou všechny fyzické i psychické následky, vydělává na tom někdo úplně jiný. Je to tedy opět velmi těžké téma, není z historie, ale ze současnosti.

Vaše knihy kromě jiných zemí vycházejí i v Itálii, kde žijete.

Jak Italové čtou regionální příběh s českými reáliemi?

V Itálii a obecně v řadě západních zemí je čtou spíš jako thriller nebo detektivku. Ve Francii jsou moje knihy vyloženy prezentované jako gotický horor. Historickou a regionální rovinu berou v zahraničí spíš jako kulisu, jdou hlavně po té kriminální lince. I proto mám vlastně takový mezinárodní formát každé své knihy.

Jak to vypadá v praxi?

Napišu knihu pro české čtenáře a potom ji ještě jednou produ a upravím. Znamená to hlavně vysvětlovat pojmy nebo reálie, které by zahraniční čtenář nemusel znát – třeba co byli pionýři nebo Pohraniční stráž. Zároveň se některé pasáže upravují podle konkrétní země. Jsou totiž státy, kde čtenáři hůř přijímají například násilí na dětech nebo ženách, takže některé motivy musí pryč. U Pramenů Vltavy se například škrtala i krátká zmínka o smrti dítěte. Stejně tak se někde upravují pasáže kritické k náboženství, protože v některých zemích je to citlivější téma než u nás.

Předpokládám, že se bavíme o Polsku.

Ano, a taky o Itálii.

Žijete střídavě v Česku, Itálii a Americe. Kde je vám nejlíp?

Dokud jsou rodiče, je pro mě domov tady. Jsou to právě oni, rodinné zázemí, domácí svíčková, vánoční cukroví... Zkrátka všechny ty věci, které v cizině nenajdete. Až jednou nebudou, asi si teprve budu muset odpovídat na to, jak často se budu do Česka vracet. Ale teď jsem doma pořád tady. ■

veronika.pitthardova@idnes.cz

jsem si, že ho tedy zkusím naroubovat na svůj šumavský příběh. Principy skandinávské detektivky jsem dodržela, a tak vznikly Prameny Vltavy. A najednou během pár týdnů odepsalo několik velkých českých nakladatelství. Možná to byl trochu trik na čtenáře, ale otevřelo mi to dveře. A od té doby už si zase můžu psát víc po svém.

LITERÁRNÍ OMBUDSMANKA Posílají vám náměty i čtenáři?

Velmi často. Po každé knize přijde vlna zpráv a dopisů, kde mi pisatelé svěřují vlastní příběhy nebo osudy svých rodin. Často jsou to těžká témata z minulosti i ze současnosti. Mám občas pocit, že ode mě lidi čekají roli jakéhosi literárního ombudsmana a věří, že právě jejich příběh by měl být zpracovaný.

Možná je to i tím, že český čtenář má teď blízko k tématům z moderní české historie.

Ano, otevřela se poklička a hodně se to vaří a přetéká. Možná toho za pár let už bude moc. I proto budou moje další knížky víc o současných tématech. Nechci se navěky úplně zahrabat v padesátých letech a v nacistické okupaci.

V květnu vám ještě vycházejí Muž z Brna na onom světě a povídkový soubor s kolektivem autorů Dlouhé stíny. Jak stíháte takhle rychle psát? To jen tak vypadá. Mám spoustu věcí dávno napsaných a jen čekají na svůj čas. Jsem schopná napsat jednu až dvě knihy ročně. Jedna je úplně v pohodě, dvě už jsou náročnější a znamená to obětovat hodně času.